

LBRIS

We know
books

NORA HAN

Inaccessibil

 **PROVIMED
PUBLISHERS**

Cuprins

Visarea	5
Lixandru	45
Trezirea	95
Lixandru	107
Trezirea	125

1. Visarea

Sonia se trezi abrupt, la o oră târzie din noapte. I-a luat clipe bune să realizeze că era doar un vis. Alergase la aeroport și îmbrățișarea fusese atât de reală, încât corpul fremăta încă sub urmele brațelor lui. Zăbovi o bucată de vreme în capul oaselor, până se acomodă cu întunericul, apoi porni glonț spre telefonul lăsat la încărcat decuseară. Pe ecranul limpede, fără atenționări de mesaje, ceasul electronic o lămurii că dimineața era încă departe. Reveni în pat bolborosind un reproș împleticit.

– Iar ai apăsat butonul greșit. La ora asta oamenii normali dorm.

Sub pleoapele strânse, somnul rățăcea cine știe pe unde. Deși se străduia să uite, fără să-și dea seama, se întorcea uneori cu gândul către el.

Îi îndrăgise mai întâi sufletul, minunându-se cum de mai exista unul de acest fel, apoi vocea. Au urmat gesturile și mângâierile molatice ce-i deșteptau blând somnul, într-o tăcere, în care, doar respirația putea face zgomot.

– Iartă-mă că te-am trezit! Voiam să mă bucur, fără ca tu să știi.

Un început banal... El văzuse din întâmplare pe internet un articol care marca un eveniment, la liceul unde învățase. Cum mesajul scurt adresat unuia dintre organizatori a fost ignorat în totalitate, speranța de a afla noutăți despre eventuali colegi a devenit din ce în ce mai mică, până s-a pierdut în uitare.

Dimineața debutase ca în oricare zi. După ce a dus-o pe Martha la serviciu, Lixandru s-a tolănit pe canapeaua din living butonând telecomanda televizorului în ritmul mișcării picioarelor. Trase mai aproape ceașca în care rămăseseră două-trei guri de cafea caldută încă și le sorbi deodată. Telefonul ticăi scurt pe măsura de marmură alb-cenușie. Preț de o secundă deveni o pată luminoasă, într-o mișcare vie.

– Cine ești?

Întrebarea surprinzătoare care nu-i provocă nicio reacție a fost completată instantaneu, de copia mesajului trimis în urmă cu peste doi ani, pe o rețea de socializare. Au urmat prezentările și un schimb de cuvinte, finalizat cu numele persoanei care avea adresele participanților și poze, de la evenimentul ce îi trezise cândva interesul.

Pentru Sonia, odată cu transmiterea materialelor solicitate acțiunea se încheiase, însă pe Lixandru curiozitatea l-a împins mai departe și, cel mai la îndemână mijloc de a afla date

suplimentare era spionarea profilului de pe rețeaua de socializare.

– Hmm! Îi place să călătorească...

Analizând fotografiile postate de-a lungul timpului observă că una era făcută fix, într-un loc pe unde trecuse și el. Fața încadrată de pălăria albastră lăsa la vedere, sub ochii ascunși după ochelarii de soare, un zâmbet enigmatic, misterios, indescifrabil. O simți nefiresc de aproape și imaginându-și cum i-ar suna vocea, inima-i tresări în bătăi neastâmpărate. În ziua următoare însă îl găsi un motiv de conversație la repezeală.

– Bună dimineața! Mă întreb dacă între un fost coleg, cu nume identic cu al tău există vreo legătură? Evident, dacă e cel avut în timpul liceului.

– Da, dar nu cunosc persoana.

– Crezi că ne putem tutui?

– Sigur!

Câteva propoziții banale despre vreme și vremuri au încheiat discuția. Sonia aflase printre altele că Lixandru, pensionar ca și ea trăia în Germania de peste treizeci de ani.

După câteva zile a apărut un nou „bună dimineața”.

– Ce vrea omul ăsta? Se plictisește?

Nu prea aveau despre ce vorbi. Cunoștințele comune, în mare parte profesori erau puține, iar pe de altă parte, sfârșitul cald al lunii martie dăduse un start bun treburilor de primăvară.

Lixandru monopoliză în totalitate pagina Soniei, uitându-se tot mai des la poza care îl atrăgea ca un magnet. De fiecare dată se emoționa asemenea unui licean, la prima întâlnire. Dacă privirea ar fi putut-o atinge, cu siguranță s-ar fi tocit. Fotografia devenise secretul lui.

– Oare m-am îndrăgostit?

Nu se mai întâlnise cu astfel de stări, din adolescență.

– Trebuie să aflu mai multe, dar nu la repezeală, ci încet, cu grijă și răbdare, chiar dacă mor de curiozitate.

Și-a amintit că prin anul trei de liceu se răspândiseră niște bârfe pe seama lui și a unei fete, colegă de an cu Sonia. Nu generaseră vreo poveste, dar puteau constitui un nou motiv de conversație. Când subiectul s-a epuizat a rugat-o să-i trimită rețete de cozonac și plăcinte tradiționale. Voia ca ea să știe, printre altele, că era pasionat de bucătărie, în special de patiserie. Imaginile din locurile pe unde călătoreau se plimbau de la unul la celălalt, concomitent cu schimbul de impresii.

Lixandru se surprindea povestind lucruri pe care nu avusese curajul, dar nici ocazia să le spună cuiva. Într-o competiție imaginară, cuvintele se îngrămădeau unele peste altele, încurcându-i degetele în literele tastaturii. I-ar fi fost mult mai ușor să-i vorbească, însă când i-a propus să o sune, ea a refuzat. Încercând să dea

glas la ceea ce simțea a făcut niște glume, nevinovate din punctul lui de vedere.

– Nu m-a mai sărutat o zână de peste treizeci și cinci de ani.

– În cazul ăsta ar fi bine să o cauți.

Urmă un schimb de replici acide. În loc să-l domolească, enervarea ei îl întărâta. Cu nervii întinși la maxim, Sonia i-ar fi cârpit una, dacă s-ar fi nimerit pe aproape. Nu se feri să o facă din vorbe.

– Ți-am dat de înțeles că mă interesează o astfel de relație?

Drăcușorul nevăzut o mai împinse la câteva replici scurte și ostile înainte de a pune punct.

Un ultim mesaj de la el sfârși definitiv conversația.

– Sunt pe cale să pierd ceva prețios. Am fost un prost. Uneori reacționez în neconcordanță cu felul meu de-a fi. Poate din nevoia de a-mi masca timiditatea? Îmi pare tare rău că te-am supărat!

Mai târziu, Sonia s-a gândit dacă au fost cuvintele care au pus totul în mișcare, ori s-ar fi întâmplat oricum. Nu-și explica de ce acceptase continuarea comunicării. Nevoia de a sparge rutina zilnică, ori nu întrevedea niciun pericol? Convingerea că distanța de o mie cinci sute de kilometri reprezenta o garanție sări în aer, când, într-o dimineață în loc de mesaj, apărură un bilet de avion. Cu toate că nu putea fi ceva mai clar l-a vizualizat de mai multe ori.

– Ti-ai revenit din șoc?

Întrebarea era completată cu un emotion care mima surprinderea.

– Nu înțeleg!

– Ce-i de neînțeles? O să ne vedem!

Discutaseră de câteva ori despre posibilitatea extrem de redusă de a se întâlni vreodată. Se simțea agitată, tulburată. Începu să se joace cu ideea că Lixandru nu venea în principal pentru ea, ci la frații pe care nu-i mai văzuse de peste doi ani. Dimineața se trezea hotărâtă să-i spună că nu e pregătită pentru o întâlnire fizică, dar sfârșea prin a amâna decizia pentru mai târziu.

El călătorea pentru prima dată singur. Știa că Martha nu putea lipsi de la serviciu, așa că era sigur că nu va fi însoțit. Perioadele de concediu fuseseră stabilite la începutul anului. Motivul părea plauzibil. Revederea fraților și posibilitatea identificării unor foști colegi de liceu. Nu erau deprinși să plece unul fără celălalt, iar pe măsură ce au înaintat în vârstă dependența s-a accentuat, fără a analiza vreunul dacă ea se întemeia pe sentimente, pe obișnuință, ori pe comoditate.

Și-au auzit vocile, prima oară, înainte să se urce în avion. În drum spre punctul de întâlnire, intenția Soniei de a face cale-ntoarsă a rămas în fază de tentativă. Partea inabordabilă din ea devenise deodată, surprinzător de înțelegătoare și prietenoasă. Sinceritatea lui o dezarma de fiecare dată.

– Sunt așa de emoționat că te voi îmbrățișa!

Pe strada goală i-a intuit trăsăturile, reținute vag dintr-o poză. Sub părul complet alb, ridurile săpate adânc pe frunte și în jurul ochilor erau temporar netezite, de zâmbetul ce-i răsfirea timid mustața. Lixandru desluși în bătaia soarelui o pată albastră, înainte să o zărească.

– Bine te-am găsit!

Copleșită de emoție, vocea inconfundabilă dădea cuvintelor o tentă trăgănată. Eliberă aerul ținut inconștient în piept.

– Iată-te, în sfârșit!

Un tremur necontrolat îi agita mâinile. Nerăbdare, îngrijorare, nici el nu știa. Ardea pe dinăuntru, iar focul se răspândea spre exterior, în trăiri necunoscute. Sonia se afla chiar în fața lui. Voia să-i păstreze mirosul, pe care apoi să îl identifice fără puțința de a greși, într-o mulțime de oameni. Mângâia cu ochii și mâinile chipul creionat de atâtea ori în minte.

– Vreau să te țin în brațe! Am visat atât de mult la momentul ăsta. Să uităm de reguli, bariere, prejudecăți. Trebuie să exprim cumva ceea ce simt, pentru a putea ieși din clișeele pe care mi le-au impus alții. De ce mi-a luat atât de mult să te găsesc?

O atingea prudent, din teama de a nu face ceva greșit. Avea îndoieli.

– Caut calea să te port cu mine tot timpul, să ne contopim cumva, fără a ne distinge.

LIBRIS
 În ochi îi burlutura nestingherită, rostogolindu-se în cuvinte pe care așteptase o viață să le dăruiască, fericirea.

În Sonia, semnalul de alarmă ticăia ritmat, forțând-o să privească dincolo, unde se aflau ceilalți implicați, fără voie, în poveste.

S-au plimbat, au râs, au povestit. Era surprinsă de sinceritatea cu care el își dezvăluia vulnerabilitățile, permițându-i să îl cunoască în întregime. Secrete de care se rușinase sau credea că trebuie ținute ascunse se creionau fără jenă, în cuvinte. Niciunul nu simțea nevoia să joace vreun rol, să se prefacă. Când nu îl privea, gândurile Soniei se agățatau într-o poveste cu spaime și trăiri ce îi torturau mintea. O mulțime de întrebări alergau înfometate după răspunsuri, eșuând în eternele muștrări de conștiință. Toată această nebunie, neașteptat de frumoasă, nu reușea să o facă să uite că Lixandru era partenerul altcuiva, dar nu se simțea în stare să îi spună nimic din toate astea.

Mână în mână s-au pierdut pe străzi, mai mult sau mai puțin cunoscute. Golul din el se umplea încet, încet, cu bucățile lipsă. O plăcere neștiută înlocuia mulțumirea de a fi, cu bucuria de a trăi cu intensitate. Se deschisese o ușă tainică, iar el trecuse pragul într-o lume fermecată. Îl încercau trăiri necunoscute. Întâlnirile romantice din tinerețe fuseseră rare și în niciuna nu identificase acea legătură specială la care visa. În această senzație nouă, dorința era permanentă. Nu se gândea la vârstă, la chip,

doar la timpul care trecea și se putea sfârși, în povestea care se derula cu aceeași profunzime și intensitate pentru amândoi. Au mers împreună la mormântul părinților. Nu reușise să ajungă la înmormântarea tatălui, deși a pornit cu mașina spre România imediat ce a fost anunțat. Mama a plecat fără să îl vadă, dar împăcată și mulțumită de felul în care se așezase. Cu ajutorul Soniei a luat legătura cu un fost coleg de clasă, cu diriginta și profesoara de matematică. De cea din urmă îl legau fire nevăzute, unele plăcute, altele mai puțin, dar o păstrase în suflet, într-un mod aparte. Răsfoia după aproape o jumătate de secol albumul dăruit dirigintei la absolvirea liceului de elevii pe care îi îndrumase timp de patru ani.

– Nu pot să cred că l-ați păstrat atâta amar de vreme.

– A fost darul vostru. Poate am intuit că ne vom revedea.

Din fotografia sub care scrisese câteva rânduri, îl privea un puști rătăcit printre adolescenți. Chipul dezvelea privitorului un suflet fragil care căuta protecție. Nu-și amintea să fi reprezentat ceva pentru cineva și asta îl nemulțumea. Din cauza trăsăturilor și a înălțimii era tratat ca un copil. Atitudinea celor din jur adâncea handicapul purtat deja în el, diminuându-i semnificativ lipsa de încredere în propria persoană. Își dorea atât de mult să fie asemenea colegilor săi, încât ajunsese să-și închipuie lucruri, pe care apoi le transforma în amintiri prefăcându-se că i s-au întâmplat cu

adevărat, că trăise asemenea lor momentele de intimitate relatate cu atâta relaxare. Avusese câteva tentative, dar niciuna vrednică de povestit. Una i-a produs o dezamăgire profundă. Invitat la o plimbare prin parc de o fată considerată drăguță, i s-a părut că l-a prins pe Dumnezeu de un picior când a fost rugat să închidă ochii. Aștepta înfrigurat, cu buzele întredeschise, însă în locul sărutului mult visat a primit o floare de pădăie. A plecat supărat, fără să-l intereseze dacă a fost o farsă ori o glumă nevinovată.

Veselia celor din jur nu reușea să-l desprindă de trecut. Se simțea blocat în bucăți de viață, care la momentul respectiv i se părea lipsită de speranță și fără vreo viziune spre viitor. Neputința de a trece de la o stare la alta îl domina, ca și cum poverile trecutului îl mai apăsau încă. Își dorea ca profesoara de matematică să și-l amintească.

– La câte sute, poate mii de elevi al căror nume l-am avut pe buze la un anumit moment...

Sperase! Sub pătura anilor se ascundea mândria a ceea ce realizase, iar o părțică i se datora ei. Simțind că momentul lui trecuse asculta resemnat discuția despre politică spre care colegul o deviase, parcă intenționat, pe cea începută de el. Îi pierise chef să vorbească despre sine și oricum timpul era prea scurt, pentru câte ar fi avut de povestit. S-au despărțit, cu promisiunea, în care niciunul nu credea, că se vor revedea.

A doua zi a vizitat-o pe Sonia. Cu ochii roată cuprindea frumusețea locului.

– Mă simt ca și cum aș fi acasă.

Se instalase între ei un soi de căldură, care estompase curiozitatea de a se întâlni. Cum aflaseră suficiente lucruri unul despre celălalt, viața urma să curgă, la fel ca înainte, de la punctul imaginar în care se oprise. Dar Lixandru nu voia asta. Se schimbase cu totul. Iubirea împărtășită îi dăduse aripi și o siguranță de sine, necunoscută până atunci.

Întors în Germania căuta fără odihnă soluții. Când nu dormea nopțile și asta se întâmpla destul de des, îi scria Soniei imaginându-și că îi vorbește. Mărturisise o parte de adevăr și Marthei. Știa că ține legătura cu câțiva colegi.

– Cum a fost întâlnirea?

– Interesantă. Profele au vorbit așa frumos despre Sonia.

Ar fi vrut să strige: toți o îndrăgesc, dar eu o iubesc. Rosti ceva asemănător, pe un ton îndoielnic.

– Cred că m-am îndrăgostit și eu puțin de ea.

Martha nu și-a dat seama dacă vorbește serios sau glumește. Ridică un deget, într-un gest aproape dramatic.

– Ar trebui să-mi fac griji?

Lixandru și-a camuflat panica, într-un moment de tăcere. Cu teama în gât i-a ocolit

privirea, întrebându-se în același timp cât o să dureze până se va da de gol.

– Nu știi! Nu cred.

Chiar dacă răspunsul trecu aproape nebăgat în seamă, Marthei nu i-a fost greu să observe că uneori gândurile lui colindau departe.

– Trebuie să lucrez puțin la atitudine, își spuse.

Îl cunoștea ca pe propriul buzunar. Ambițios și priceput în tot ce ținea de muncă, în familie îi lăsa pe ceilalți să hotărască pentru el. Abandonase încercarea pasageră de a-și expune părerile, când a constatat că nimeni nu i le lua în seamă, adoptând de-a lungul timpului un soi de supunere care dădea impresia, că poate fi ușor folosit. Pregătirea de inginer o completase cu diverse cursuri, devenind un proiectant bine plătit, fără să-l intereseze cum erau gestionați banii. Obligația lui era să îi aducă. Martha, chiar de la începutul căsătoriei a fost privită ca bancherul familiei, în ideea că avea grijă de toate, situație unanim acceptată. Viața lipsită de emoțional se derula ca un mecanism, în care fiecare își făcea partea de treabă. Obişnuiau să spună că amândoi s-au înhămat la o căruță, care trebuia să meargă bine. Ce i se întâmpla acum lui Lixandru reprezenta un element de noutate. Gesturile Marthei, rătăcite într-o tandrețe târzie, reușeau doar să îl enerveze.

– Ce faci?

–Stau lângă tine.

– E loc destul pe canapea. Vreau să văd meciul.

– Mă uit și eu.

– Nu-ți place fotbalul.

– Ce știi tu!

Se trase spre margine, pentru a-i face loc. După puțin timp, ea se ridică resemnată.

– Nu te mai plictisesc. Trebuie să termin o carte începută de ceva vreme.

Intenția de a da o tentă de inedit zilei ce debutase la fel ca toate celelalte eșuase deocamdată, dar nu avea de gând să renunțe.

– Răbdarea este o virtute care trebuie cultivată, șopti cu un zâmbet neconvingător.

Lixandru calcula timpul scurs de când se întorsese. Nu avea chef de nimic. Simțea și mai profund povara anilor, părându-i-se că vremea trecea atât de încet. Dorul de Sonia îl tortura zi și noapte. Devenise nerăbdător, neliniștit. Se întâmplase un miracol. Rostea cuvinte pe care nu le mai spusese, cu teama că dacă le repeta prea des se vor banaliza. Îl încerca o frustrare absurdă.

– Ce trăiesc eu acum, cu siguranță au simțit și alții, de aceea aș vrea să o spun mai frumos decât ei. Dacă știam ce mă așteaptă aș fi îmbătrânit mai repede, dar tu nu vrei să fim împreună. De ce te temi?

Sonia era convinsă că exaltarea i se va risipi în timp.

– Nu ne cunoaștem atât de bine, încât să vorbim despre asta.